

Arrest

nr. 236 833 van 12 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent een soennitisch moslim. U werd geboren op (...) in Orjonikidzekaya en u woonde uw hele leven in het dorp Nesterovskaya in Ingoesjetië. Uw vader was militair en hij werd in 2005 vermoord bij u thuis.

U liep school tot u 18 jaar oud was en u begon nadien te werken in een kledijwinkel waar men zowel niet-religieuze als religieuze kledij verkocht. U huwde vervolgens met T., Y. (...) (CGVS X, O.V. X), de zoon van de eigenaars van de winkel waar u werkte. Uw schoonouders vertrokken op 21 maart 2012 naar Grozny omdat één van de zussen van uw schoonvader geopereerd was. Ze kwamen echter nooit aan bij de zus van uw schoonvader en verdwenen. Uw man deed samen met zijn oom A.B. (...) aangifte van hun verdwijning bij het politiekantoor. Aangezien hun verdwijning plaatsvond op het grensgebied tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië behandelden zowel de ROVD van Orjonikidzekaya in Ingoesjetië als

de autoriteiten van Oeroes-Martan in Tsjetsjenië de klacht. In het kader van hun verdwijning werden zowel u als de andere familieleden verscheidene keren gehoord door de autoriteiten in Oeroes-Martan. Uw schoonouders werden echter nooit teruggevonden. In juli 2012 verdween A.B. (...) – de zoon van uw man's oom A.B. (...) – in Grozny waar hij studeerde. Begin juli 2013 werd de broer van uw man – I. (...) – aangehouden in Nalchik bij zijn terugkeer uit Turkije. Bij zijn vrijlating lieten de autoriteiten hem weten dat ze hem opnieuw zouden zien.

Op 12 juli 2013 was u met uw familie in het huis van uw schoonouders toen er rond 8 uur 's avonds militaire voertuigen in uw dorp langskwamen. U ging naar buiten en de Russische militaire politie vertelde u dat er rebellen in uw huis aanwezig waren. U moest vervolgens terug met uw familie binnen gaan in het huis van uw schoonouders. Zowel uw man als zijn broer verstopten zich in verschillende huizen van familieleden. U gaf ondertussen de sleutels van uw woning aan de Russen. Ze gebruikten de sleutels echter niet maar reden de poort kapot en plunderden uw huis. Vervolgens vielen ze uw woning aan omdat ze vermoedden dat persoonlijke bewakers van Doku Umarov – een rebellenleider of terroristische leider van het Kaukasus Emiraat – zich daar verstopt hadden. Zowel u als uw familie besloten om de waarschuwing van de Russen – nl. dat u in uw woning moest blijven – in de wind te slaan en u rende naar uw familie die een eind verderop in de straat woonde. Nadat het huis in vlammen was opgegaan, vroegen de Russen 's morgens aan leden van uw schoonfamilie – B. (...), R. (...) en A.B. (...) – om twee lijken te identificeren. U, uw man, uw broer en zijn vrouw vertrokken nog diezelfde ochtend uit Rusland omdat jullie vreesden aanzien te worden als betrokkenen, aangezien de inval in jullie woning had plaatsgevonden.

U verliet Rusland samen met uw man op 16 juli 2013 en u reisde via Wit-Rusland naar Polen waar u twee dagen later aankwam. U en uw man dienden er tweemaal een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen u telkens geweigerd werd. U reisde op 28 oktober 2015 vanuit Polen verder naar Straatsburg in Frankrijk, waar u en uw man opnieuw een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw verzoek om internationale bescherming werd ook daar geweigerd en deze weigering werd tijdens de beroepsprocedure bevestigd door het 'Cour Nationale du Droit d'Asile' (CNDA). Op 18 augustus 2018 vertrok u samen met uw man uit Frankrijk en reisde u naar België waar u op 19 augustus 2018 aankwam. U diende op 22 augustus 2018 samen met uw man een eerste verzoek om internationale bescherming in België in.

Na uw vertrek uit Rusland kwam u via A.B. (...) te weten dat er nog verschillende officiële convocaties voor u en uw man bij hem waren toegekomen. De autoriteiten zouden A. (...) zelf ook tweemaal hebben meegenomen en geslagen. Er zou ook een rechtszaak tegen u, uw echtgenoot, zijn broer en diens vrouw lopen omdat jullie ervan beschuldigd worden rebellen of terroristen geholpen te hebben. Uw moeder woont momenteel afwisselend in Nesterovskaya en de Russische stad Samara omdat uw beide broers in Samara wonen en werken.

Op 1 september 2018 kwam u te weten dat uw man – met wie u drie kinderen hebt – met een andere vrouw religieus getrouwd was. Nadat hij het opvangcentrum verliet, ging hij bij haar in de stad Rijsel (Frankrijk) wonen. Uw man kwam sindsdien nog regelmatig naar België om de kinderen te zien. U vreest dat hij de kinderen zal krijgen wanneer u van hem scheidt omdat u zich in een moeilijke sociaaleconomische situatie bevindt. U vreest dat de kinderen dan bij hem in Rijsel zullen verblijven en u uw kinderen zal moeten bezoeken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: 2 artikels over de brand in de woning die u reeds indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (een artikel met bronverwijzing (www.1tv.ru/news/crime/237332) én een artikel zonder bronverwijzing), een psychologisch en een psychiatrisch attest, foto's van uw schoonouders voor hun verdwijning, een opsporingsbericht in verband met de verdwijning van uw schoonouders, foto's van de woning na de inval van 12 juli 2013, een print screen van een videofragment over de inval, 2 andere artikels over het incident op 12 juli 2013 en een artikel waarin wordt vermeld dat uw schoonvader sponsor was bij een wedstrijd koranlezen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde een psychologisch en medisch-psychiatrisch attest neer waaruit blijkt dat u een psychologisch trauma hebt dat onder meer tot concentratieproblemen of aandachtsproblemen kan leiden. Daarnaast stelde u dat uw linkerkant soms gevoelloos of verlamd was. Echter had u bij de DVZ zelf geen melding gemaakt van bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of de deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaring DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Er dient ook te worden opgemerkt dat uit deze attesten niet blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw verhaal op een adequate wijze te vertellen tijdens een

persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daarenboven is uit het verloop van het gehoor bij het CGVS niet is gebleken dat uw beweerde medische of psychologische problemen een normaal verloop van het gehoor in de weg stonden of het voor u onmogelijk maakten om op een coherente manier uw verhaal te vertellen of om bepaalde gebeurtenissen te onthouden of in de tijd de situeren. Zo situeerde u bijvoorbeeld de dag van de verdwijning van uw schoonouders zowel bij de DVZ als bij het CGVS op hetzelfde moment (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 ; CGVS, pg. 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud hebt u ook op geen enkel moment aangegeven dat u – eventueel omwille van concentratie of aandachtsproblemen – niet in staat was om op bepaalde vragen te antwoorden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Ingoesjetië zal vervolgd worden omdat u, uw ex-man, uw ex-schoonbroer en zijn vrouw beschuldigd worden van samenwerking met terroristen of rebellen. U zou hiervan beschuldigd worden omdat twee rebellen of terroristen – bewakers van Doku Umarov – werden aangetroffen en gedood door de autoriteiten in uw woning op 12 juli 2013.

Hoewel het CGVS aanneemt dat uw schoonouders op 21 maart 2012 verdwenen én er een militaire actie plaatsvond in uw dorp op 12 juli 2013, waarbij een woning werd aangevallen omdat er zich rebellen of terroristen in zouden verschanst hebben, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kan maken dat deze feiten met elkaar te maken zouden hebben of dat u en uw schoonfamilie hierdoor persoonlijk zouden gevisieerd worden of beschuldigd zouden worden van samenwerking met deze rebellen door de autoriteiten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijzonder vage, weinig logische en inconsistente verklaringen aflegde over de vervolgingsfeiten die na uw vertrek zouden plaatsgevonden hebben.

Zo legde u tijdens het interview bij de DVZ en persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig consistente verklaringen af over de ondervragingen van uw ouders door de politie na uw vertrek uit Rusland. U stelde bij de DVZ dat uw ouders tot op de dag van vandaag nog steeds ondervraagd werden door de politie omdat men nog steeds op zoek was naar u en uw echtgenoot (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder in uw zaak nooit werd opgeroepen of ondervraagd (CGVS, pg. 26 & 27). Tevens legde u bijzonder vage en weinig logische verklaringen af over de convocaties die uw schoonfamilie op uw naam zou ontvangen hebben én de rechtszaak die tegen u zou zijn opgestart. Zo kon u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet zeggen hoeveel convocaties u juist had verkregen op uw naam (CGVS, pg. 25). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat u niet wist wanneer de rechtszaak tegen u werd opgestart én bij welke rechtbank deze zaak liep (DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1). U herhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nogmaals dat u niet wist bij welke rechtbank de zaak werd opgestart (CGVS, pg. 26). Ten slotte is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat uw broer die luitenant is bij de recherche in Samara u, gelet op het feit dat u met uw verklaringen stellig de indruk geeft dat u ook buiten Ingoesjetië en Tsjetsjenië gezocht zou worden, in de officiële gegevens niet kan terugvinden. U had immers verklaard dat u ook in Samara gearresteerd zou kunnen worden bij uw familie omdat Samara deel uitmaakt van Rusland (CGVS, pg. 7, 8, 26 & 27). Bovenstaande inconsistente, bijzonder vage en weinig aannemelijke verklaringen over de convocaties die u zou verkregen hebben, de rechtszaak die tegen u zou zijn opgestart na uw vertrek uit Rusland en de ondervragingen van uw moeder door de politie na uw vertrek uit Rusland, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwachten dat u beter op de hoogte zijn én u zich beter zou informeren over de rechtszaak die tegen u aan de gang zou zijn, dat u ten minste zou kunnen zeggen wanneer deze rechtszaak werd aangespannen en bij welke rechtbank dit was én dat u samenhangende verklaringen zou afleggen over de ondervragingen van uw moeder door de politie. Daar u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat het gehoor bij de DVZ niet goed verlopen was omdat de tolk u niet zo goed begrepen zou hebben of de kinderen te veel lawaai aan het maken zijn, en u dit zou invoeren als een verschoning voor bovenstaande vaststellingen, dient te worden opgemerkt dat dit niet blijkt uit de informatie van de DVZ (CGVS, pg. 2 & 3). Zo blijkt uit de neerslag van het interview bij de DVZ dat u het verslag werd voorgelezen en dat u bovendien de kans nog kreeg om zaken toe te voegen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 7). U vermeldde echter op geen enkel moment dat u de tolk niet goed zou begrepen hebben of de tolk uw Russisch niet zou verstaan hebben, dit zijn dan ook blote beweringen die u op geen enkele wijze staft (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 7).

Aansluitend op het voorgaande, dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele wijze met documenten of bewijsstukken kan aantonen dat u naar aanleiding van deze militaire actie in uw geboortedorp vervolgd zou worden door de autoriteiten. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat er na uw vertrek verscheidene officiële convocaties waren toegekomen op uw naam bij A.B. (...), de

oom van uw ex-man (CGVS, pg. 25). U kon hiervan echter geen enkel bewijs voorleggen. U stelde dat u deze niet kon verkrijgen omdat uw oom bang was en hij onder de controle van de staat zou staan (CGVS, pg. 25). Het is echter niet overtuigend dat de oom van uw voormalig echtgenoot dit niet zou durven opsturen naar u aangezien de autoriteiten dergelijke convocaties net opsturen met als doel dat u hiervan op de hoogte zou raken en dat u deze zou ontvangen. Voorts verklaarde u dat er een rechtszaak tegen u zou zijn opgestart omwille van de hulp die u geboden zou hebben aan terroristen of rebellen, maar ook hiervan kon u geen enkel bewijs voorleggen (CGVS, pg. 26). Het feit dat u geen enkele van de convocaties kon voorleggen die de oom van uw echtgenoot ontvangen zou hebben of dat u op geen enkele wijze met documenten kon aantonen dat de autoriteiten een rechtszaak tegen u zouden gestart zijn, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer er dergelijke rechtszaak tegen u zou zijn opgestart omdat men u beschuldigt van samenwerking met de rebellen of terroristen, enige documenten zou kunnen voorleggen om deze feiten te staven.

Tevens kan u op geen enkele wijze met officiële documenten aantonen dat de woning waar de rebellen zich in verstoppt of verschanst zouden hebben, uw woning is. U legde met betrekking tot deze woning wel foto's voor van de buitenkant van de woning voor en na de brand. Hoewel deze foto's effectief de woning zouden kunnen tonen die werd aangevallen door de autoriteiten, tonen deze echter niet aan dat het de woning van u of uw schoonouders betreft. Daarnaast legde u één artikel voor waarin verwezen wordt naar deze foto's en het feit dat dit de woning van uw schoonfamilie zou zijn. Er dient wat dit artikel betreft echter te worden opgemerkt dat het geen enkele bronverwijzing bevat – de bronverwijzing die bij deze tekst staat verwijst immers naar het eerste artikel waarin op geen enkele wijze naar uw schoonfamilie verwezen wordt (zie bijgevoegde print screen van artikel dat werd teruggevonden op basis van de link die bij de twee artikels stond) – en de tekst bovendien een overduidelijk gesolliciteerd karakter heeft waardoor er geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegekend. Dergelijke documenten kunnen dan ook op geen enkele wijze aantonen dat uw man en zijn schoonouders de officiële eigenaars van de woning waren die door de autoriteiten zou zijn aangevallen omdat er zich rebellen verschanst zouden hebben. Voorts stelde u dat er geen papieren waren van het huis en het huis in brand stond (CGVS, pg. 27). Gelet op het feit dat dit incident – de aanval op de woning door de militaire politie – de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Rusland, kan er echter redelijkerwijze verwacht worden dat u er alles aan zou doen om officiële documenten met betrekking tot de woning voor te leggen of te proberen bemachtigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u bijzonder inconsistente verklaringen aflegde bij de DVZ en het CGVS over het aantal keren en de momenten waarop u verhoord werd door de politie van Oeroes-Martani in het kader van de verdwijning van uw schoonouders. Tijdens het interview bij de DVZ beweerde u dat u 6 keer verhoord werd door de federale politie van Tsjetsjenië in Oeroes-Martani. U zei dat u verhoord werd op 23 maart 2012, 25 maart 2012, 4 april 2012, 8 april 2012 en de laatste keer op 12 juli 2012 (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u echter dat u 8 keer gehoord werd – hoewel u bij de DVZ had verklaard dat u 6 keren werd meegenomen voor ondervraging – dat u eerst in maart 2012 van de 24ste tot de 27ste werd ondervraagd – hoewel u bij de DVZ verklaarde dat u op 23 en 25 maart 2012 werd ondervraagd – en voorts beweerde u dat u in maart, april en mei werd ondervraagd en het de laatste keer in mei was, hoewel u bij de DVZ had verklaard dat u op 12 juli 2012 voor het laatst was verhoord (CGVS, pg. 20-22). Dergelijke bijzonder inconsistente verklaringen over uw verhoren in het kader van de verdwijning van uw schoonouders doen op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid én de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U gaf immers tijdens het interview bij de DVZ danig de indruk dat deze verhoren in het kader van de verdwijning van uw schoonouders verband hielden met de problemen die u later zou gekend hebben naar aanleiding van het incident op 12 juli 2013, nl. dat men u en uw familie zou verdenken van samenwerking met de bewakers van Doku Umarov een rebellenleider van het 'Kaukasus Emiraat'. Zo verklaarde u in dit verband bij de DVZ dat uw schoonouders islamitische religieuze attributen verkochten en de politie onderzocht of er een verband was met andere islamitische terroristische organisaties en u hierbij telkens na verhoor werd vrijgelaten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 3).

Bijkomstig kan nog worden opgemerkt dat u zich in het kader van uw huidig verzoek baseert op hetzelfde asielrelaas als hetgeen u aanhaalde tijdens uw verzoeken om internationale bescherming in Polen en Frankrijk. Uw verzoek om internationale bescherming werd in Frankrijk geweigerd door het Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides' (OFRA) en in de beroepsprocedure bevestigd door het 'Cour Nationale du Droit d'Asile' (CNDA) omdat er geen geloof werd gehecht aan de problemen die u met de autoriteiten zou gekend hebben naar aanleiding van het incident van 12 juli 2013 waarbij er twee bewakers van Doku Umarov bij u thuis zouden gedood zijn door de Russische militaire politie (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Frankrijk).

Bovendien blijken de verklaringen van u en uw echtgenoot tijdens de beroepsprocedure in Frankrijk over de omstandigheden en de reden van uw vervolging door de Russische autoriteiten niet overeen te stemmen met uw verklaringen hierover bij het CGVS. U en uw voormalig echtgenoot stelden immers voor het CNDA dat op 12 juli 2013 militairen uw huis plunderden, dat ze het huis vernielden en dat ze nadat het huis was afgebrand twee lijken achterlieten met als doel om uw voormalig echtgenoot en zijn broer van moord te beschuldigen (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Frankrijk, pg. 4). Tevens zouden u en uw voormalig echtgenoot bij het OFRA verklaard hebben dat de burens de lijken moesten identificeren (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Frankrijk, pg. 6). Dergelijke verklaringen over het incident, en met name het feit dat ze uw voormalig echtgenoot en zijn broer zouden willen beschuldigen van moord, zijn echter moeilijk verzoenbaar met uw verklaringen hierover bij het CGVS. U stelde bij het CGVS immers dat na de brand, het niet de burens waren, maar familieleden van uw man die de lijken moesten identificeren. Er werd door de autoriteiten aan de familieleden van uw man gevraagd of de twee personen uw voormalig echtgenoot en zijn broer waren (CGVS, pg. 24). Daarnaast stelde u dat de convocaties op naam van u, uw voormalig echtgenoot, zijn broer en uw schoonzus waren én dat de rechtszaak die loopt, gaat over het feit dat u zou samenwerken of hulp verleend hebben aan de rebellen die daar gevonden werden (CGVS, pg. 25 & 26). U maakte echter op geen enkel moment tijdens het interview bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding van het feit dat de autoriteiten uw voormalig echtgenoot en zijn broer de moord op de twee dode rebellen die in uw huis zouden gevonden zijn, in de schoenen zouden willen schuiven. Integendeel, ze zouden u en uw schoonfamilie net van samenwerking met deze personen verdenken. Dergelijke inconsistente verklaringen bij de Franse en Belgische autoriteiten over de omstandigheden en de reden van uw vervolging ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast vreest u dat uw kinderen aan uw man zouden worden toegewezen in het geval van een echtscheiding. Uw man zou getrouwd zijn met een andere vrouw en met haar samenwonen in de stad Rijsel te Frankrijk (CGVS, pg. 11-14). U kunt echter niet aantonen dat u in het geval van een scheiding het risico zou lopen om beroofd te worden van het hoederecht EN bezoekrecht van uw kinderen door uw echtgenoot of schoonfamilie, evenmin kan u aantonen dat hierdoor u en uw kinderen op een bijzonder acute wijze zouden lijden.

Er dient in dit verband vooreerst te worden opgemerkt dat u op dit moment nog niet gescheiden bent en dat u de scheidingsprocedure nog niet hebt opgestart (CGVS, pg. 14 & 15). U stelt immers dat uw echtgenoot dit niet wil en hij met u een gezin wil blijven vormen. U startte daarnaast de echtscheidingsprocedure nog niet op omdat u eerst zekerheid wilt hebben en een woonst voor de kinderen (CGVS, pg. 14). Voorts blijkt uit uw verklaringen niet dat u, in het geval er toch een scheiding zou plaatsvinden, geen toegang meer zou hebben tot uw kinderen of uw kinderen daardoor in een situatie terecht zou komen die gelijk gesteld kan worden met vervolging met de definitie van ernstige schade. U verklaart immers dat u de steun van zowel uw familie als uw schoonfamilie geniet en uw schoonfamilie niet akkoord ging met wat uw man u aangedaan had (CGVS, pg. 15). Tevens zouden zowel uw familie als uw schoonfamilie ermee akkoord gaan dat u het hoederecht zou krijgen over de kinderen wanneer u zich in een goede sociaaleconomische situatie zou bevinden (CGVS, pg. 16). In het geval u niet in een gunstige sociaaleconomische situatie zou verkeren, dan zouden de kinderen naar uw echtgenoot gaan (CGVS, pg. 16). In dergelijke situatie geeft u echter aan dat zowel uw man als uw schoonfamilie zouden toestaan dat u de kinderen bezoekt (CGVS, pg. 16). Ten slotte, kan nog worden opgemerkt dat uw relatie voor de breuk met uw man steeds goed was en hij u of de kinderen nooit slecht behandeld heeft. U stelt immers dat u aandacht had voor mekaar, dat u elkaar hielp en dat u gezamenlijk de kinderen opvoedde (CGVS, pg. 10). U verklaarde hierbij dat uw man een goede vader was en uw kinderen nu nog steeds een uitstekende band hebben met hem (CGVS, pg. 10). Hij komt nog regelmatig langs om met de kinderen naar het park te gaan en hij geeft hen speelgoed en soms geld (CGVS, pg. 13). Gelet op bovenstaande vaststellingen, nl. het feit dat er momenteel nog geen scheiding plaatsgevonden heeft, dat u in het geval van een scheiding het hoederecht zou verkrijgen dankzij de steun van uw familie en schoonfamilie indien uw financiële situatie goed is, dat u in het geval u geen hoederecht zou krijgen door een slechte of moeilijke financiële situatie u dan zonder problemen uw kinderen zou mogen bezoeken van uw voormalig echtgenoot en uw schoonfamilie en dat uw man bovendien een goede vader is en goede echtgenoot was, in die zin dat hij u en de kinderen steeds op een respectvolle manier behandelt, kan u niet aantonen dat u van het hoederecht EN bezoekrecht zou beroofd worden in geval van een scheiding of dat u en uw kinderen in het geval van een scheiding op een bijzonder acute wijze zouden lijden door dat het contact met uw kinderen u ontzegd zou worden.

Wat betreft het artikel dat u voorlegde waarin wordt vermeld dat uw schoonvader sponsor was bij een wedstrijd koranlezen, dient te worden opgemerkt dat niet in twijfel wordt getrokken dat uw vader als winkelier dergelijke wedstrijd zou gesponsord hebben. U toont echter niet aan dat u omwille van de door

u aangehaald verdwijning van uw schoonouders in 2012 vervolgd zou worden door de autoriteiten in uw land van herkomst.

Wat betreft de psychologische en psychiatrische attesten die u voorlegde van 12 december 2018 die refereren aan uw precare psychische toestand, moet worden beklemtoond dat een psycholoog of psychiater weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologisch en het psychiatrisch attest dat u voorlegde geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Wat betreft de concentratie of aandachtsproblemen die in het psychologisch verslag vermeld worden dient verwezen te worden naar de eerdere gemaakte vaststellingen, nl. dat uw beweerde psychologische problemen een normaal verloop van het gehoor niet in de weg stonden of het voor u onmogelijk maakten om op een coherente manier uw verhaal te vertellen of om bepaalde gebeurtenissen te onthouden of in de tijd de situeren. Zo situeerde u bijvoorbeeld de dag van de verdwijning van uw schoonouders zowel bij de DVZ als bij het CGVS op hetzelfde moment (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1; CGVS, pg. 19). Tevens had u bij de DVZ zelf geen melding gemaakt van bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of de deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaring DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Ten slotte, kan nog worden opgemerkt dat deze psychologische en psychiatrische attesten die u voorlegde niet meer actueel zijn. Ze dateren immers van december 2018 en vormen een weergave van uw psychologische toestand op dat moment én niet op het moment van gehoor bij het CGVS dat pas 7 maanden later plaatsvond.

U stelde voorts tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw linkerkant soms verlamd of gevoelloos wordt (CGVS, pg. 3). Zonder afbreuk te doen aan de ernst van uw gezondheidstoestand, dient hier wel te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Rusland in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de *“Schending van artikel 3 EVRM, artikel 1 Vluchtelingenverdrag, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook schending van de motiveringsplicht (zoals vervat in artt. 2-3 Wet 29 juli 1991)”*.

Verzoekster voert aan:

“Eerstens wenst verzoekster te benadrukken dat haar echtgenoot haar verlaten heeft en nu samenleeft met een vrouw in Frankrijk.

Indien verzoekster dient terug te keren naar Ingoesjetïë, verzwakt dat danig haar situatie, gezien haar alleenstaande status: Uit informatie die verzoekster heeft (Algemeen ambtsbericht Russische Federatie, december 2018, pagina 67-68), blijkt als volgt:

(...)”.

Verzoekster vervolgt:

“Daarnaast dient het benadrukt te worden dat verzoekster via haar man's oom A.B. (...) te weten is gekomen dat er nog verschillende officiële convocaties voor haar en haar man bij hem waren toegekomen. De autoriteiten hebben A. (...) zelf ook tweemaal meegenomen en geslagen. Er zou ook een rechtszaak tegen verzoekster, haar echtgenoot, zijn broer en diens vrouw lopen omdat ze ervan beschuldigd worden rebellen of terroristen geholpen te hebben.

Het CGVS betwijfelt dit. omdat verzoekster geen verdere documenten kan aanbrengen. Het dient evenwel benadrukt te worden dat, zonder haar man, verzoekster veel moeilijker contact kan leggen met haar man's oom.

Het CGVS betwijfelt ook dat ze naar aanleiding van de militaire actie in haar geboortedorp vervolgd zou worden, en dit omdat ze hiervan geen documenten kan voorleggen. Het CGVS betwijfelt ook of de foto's die verzoekster heeft overhandigd aan het CGVS, de woning tonen van verzoekster waar de rebellen zich in verstoopt of verschanst zouden hebben.

Het CGVS wenst officiële documenten van de aanval op de woning door de militaire politie.

Het dient inderdaad benadrukt te worden dat het CGVS geen enkele rekening houdt met het feit dat verzoekster als alleen staande vrouw, veel minder contact kan nemen met de familie van haar (ex-)man. Daarnaast wenst verzoekster te benadrukken dat er in de Noordelijke Kaukasus, en uitgebreid in heel Rusland, zeer veel martelingen en verkrachtingen plaatsvinden, ook in de gevangenissen, en dit des te meer voor mensen die vervolgd worden om rebellen of terroristen te helpen:

(...)”.

2.2. Verzoekster vraagt in haar beroep tot vernietiging van de bestreden beslissing gelet op het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar, dit omtrent de medische problemen die zij eerder gedurende de procedure aanhaalde en de vraag of deze problemen in haren hoofde bijzondere procedurele noden uitmaakten, gemotiveerd wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde een psychologisch en medisch-psychiatrisch attest neer waaruit blijkt dat u een psychologisch trauma hebt dat onder meer tot concentratieproblemen of aandachtsproblemen kan leiden. Daarnaast stelde u dat uw linkerkant soms gevoelloos of verlamd was. Echter had u bij de DVZ zelf geen melding gemaakt van bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of de deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaring DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ) Er dient ook te worden opgemerkt dat uit deze attesten niet blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw verhaal op een adequate wijze te vertellen tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daarenboven is uit het verloop van het gehoor bij het CGVS niet is gebleken dat uw beweerd medische of psychologische problemen een normaal verloop van het gehoor in de weg stonden of het voor u onmogelijk maakten om op een coherente manier uw verhaal te vertellen of om bepaalde gebeurtenissen te onthouden of in de tijd de situeren. Zo situeerde u bijvoorbeeld de dag van de verdwijning van uw schoonouders zowel bij de DVZ als bij het CGVS op hetzelfde moment (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 ; CGVS, pg. 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud hebt u ook op geen enkel moment aangegeven dat u – eventueel omwille van concentratie of aandachtsproblemen – niet in staat was om op bepaalde vragen te antwoorden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Wat betreft de psychologische en psychiatrische attesten die u voorlegde van 12 december 2018 die refereren aan uw precare psychische toestand, moet worden beklemtoond dat een psycholoog of psychiater weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologisch en het psychiatrisch attest dat u voorlegde geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerd vervolgingsfeiten. Wat betreft de concentratie of aandachtsproblemen die in het psychologisch verslag vermeld worden dient verwezen te worden naar de eerdere gemaakte vaststellingen, nl. dat uw beweerd psychologische problemen een normaal verloop van het gehoor niet in de weg stonden of het voor u onmogelijk maakten om op een coherente manier uw verhaal te vertellen of om bepaalde gebeurtenissen te onthouden of in de tijd de situeren. Zo situeerde u bijvoorbeeld de dag van de verdwijning van uw schoonouders zowel bij de DVZ als bij het CGVS op hetzelfde moment (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1; CGVS, pg. 19). Tevens had u bij de DVZ zelf geen melding gemaakt van bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of de deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaring DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Ten slotte, kan nog worden opgemerkt dat deze psychologische en psychiatrische attesten die u voorlegde niet meer actueel zijn. Ze dateren immers van december 2018 en vormen een weergave van uw psychologische toestand op dat moment én niet op het moment van gehoor bij het CGVS dat pas 7 maanden later plaatsvond.

U stelde voorts tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw linkerkant soms verlamd of gevoelloos wordt (CGVS, pg. 3). Zonder afbreuk te doen aan de ernst van uw gezondheidstoestand, dient hier wel te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze motieven aanvecht noch betwist, blijven zij onverminderd overeind.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekster laat in het voorliggende verzoekschrift in dit kader vooreerst uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst, omdat zij een alleenstaande vrouw zou zijn, zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

Verzoekster gaat te dezen echter volledig voorbij aan de volgende, in de bestreden beslissing opgenomen, motieven:

“Daarnaast vreest u dat uw kinderen aan uw man zouden worden toegewezen in het geval van een echtscheiding. Uw man zou getrouwd zijn met een andere vrouw en met haar samenwonen in de stad Rijsel te Frankrijk (CGVS, pg. 11-14). U kunt echter niet aantonen dat u in het geval van een scheiding het risico zou lopen om beroofd te worden van het hoederecht EN bezoekrecht van uw kinderen door uw echtgenoot of schoonfamilie, evenmin kan u aantonen dat hierdoor u en uw kinderen op een bijzonder acute wijze zouden lijden.

Er dient in dit verband vooreerst te worden opgemerkt dat u op dit moment nog niet gescheiden bent en dat u de scheidingsprocedure nog niet hebt opgestart (CGVS, pg. 14 & 15). U stelt immers dat uw echtgenoot dit niet wil en hij met u een gezin wil blijven vormen. U startte daarnaast de echtscheidingsprocedure nog niet op omdat u eerst zekerheid wilt hebben en een woonst voor de kinderen (CGVS, pg. 14). Voorts blijkt uit uw verklaringen niet dat u, in het geval er toch een scheiding zou plaatsvinden, geen toegang meer zou hebben tot uw kinderen of uw kinderen daardoor in een situatie terecht zou komen die gelijk gesteld kan worden met vervolging met de definitie van ernstige schade. U verklaart immers dat u de steun van zowel uw familie als uw schoonfamilie geniet en uw schoonfamilie niet akkoord ging met wat uw man u aangedaan had (CGVS, pg. 15). Tevens zouden zowel uw familie als uw schoonfamilie ermee akkoord gaan dat u het hoederecht zou krijgen over de kinderen wanneer u zich in een goede sociaaleconomische situatie zou bevinden (CGVS, pg. 16). In het geval u niet in een gunstige sociaaleconomische situatie zou verkeren, dan zouden de kinderen naar uw echtgenoot gaan (CGVS, pg. 16). In dergelijke situatie geeft u echter aan dat zowel uw man als uw schoonfamilie zouden toestaan dat u de kinderen bezoekt (CGVS, pg. 16). Ten slotte, kan nog worden opgemerkt dat uw relatie voor de breuk met uw man steeds goed was en hij u of de kinderen nooit slecht behandeld heeft. U stelt immers dat u aandacht had voor mekaar, dat u elkaar hielp en dat u gezamenlijk de kinderen opvoedde (CGVS, pg. 10). U verklaarde hierbij dat uw man een goede vader was en uw kinderen nu nog steeds een uitstekende band hebben met hem (CGVS, pg. 10). Hij komt nog regelmatig langs om met de kinderen naar het park te gaan en hij geeft hen speelgoed en soms geld (CGVS, pg. 13). Gelet op bovenstaande vaststellingen, nl. het feit dat er momenteel nog geen scheiding plaatsgevonden heeft, dat u in het geval van een scheiding het hoederecht zou verkrijgen dankzij de steun van uw familie en schoonfamilie indien uw financiële situatie goed is, dat u in het geval u geen hoederecht zou krijgen door een slechte of moeilijke financiële situatie u dan zonder problemen uw kinderen zou mogen bezoeken van uw voormalig echtgenoot en uw schoonfamilie en dat uw man bovendien een goede vader is en goede echtgenoot was, in die zin dat hij u en de kinderen steeds op een respectvolle manier behandelt, kan u niet aantonen dat u van het hoederecht EN bezoekrecht zou beroofd worden in geval van een scheiding of dat u en uw kinderen in het geval van een scheiding op een bijzonder acute wijze zouden lijden door dat het contact met uw kinderen u ontzegd zou worden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd gelden.

Uit deze motieven blijkt dat verzoekster, in tegenstelling met wat zij in het verzoekschrift eenvoudigweg poneert, niet zonder meer kan worden beschouwd als een alleenstaande vrouw. Zij is niet gescheiden, zij heeft de echtscheidingsprocedure nog niet opgestart en haar echtgenoot wil samen met haar een gezin blijven vormen. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat verzoekster de volle steun geniet van zowel haar eigen familie als haar schoonfamilie.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat uit de informatie die verzoekster in dit kader citeert in het verzoekschrift op generlei wijze kan worden afgeleid dat het loutere gegeven een alleenstaande vrouw te zijn en aanwezig te zijn in verzoeksters land en regio van herkomst zou kunnen volstaan om te

besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster toont, mede gelet op het voorgaande, daarenboven geheel niet *in concreto* aan dat, waar, met wie, wanneer, waarom en in welke omstandigheden zij mogelijks problemen riskeert omwille van haar eventuele hoedanigheid als alleenstaande vrouw.

Verzoekster herhaalt daarnaast de aangevoerde vrees voor vervolging ten aanzien van de autoriteiten van haar land en haar regio van herkomst.

Hieromtrent, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“U vreest dat u bij een terugkeer naar Ingoesjetië zal vervolgd worden omdat u, uw ex-man, uw ex-schoonbroer en zijn vrouw beschuldigd worden van samenwerking met terroristen of rebellen. U zou hiervan beschuldigd worden omdat twee rebellen of terroristen – bewakers van Doku Umarov – werden aangetroffen en gedood door de autoriteiten in uw woning op 12 juli 2013.

Hoewel het CGVS aanneemt dat uw schoonouders op 21 maart 2012 verdwenen én er een militaire actie plaatsvond in uw dorp op 12 juli 2013, waarbij een woning werd aangevallen omdat er zich rebellen of terroristen in zouden verschanst hebben, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kan maken dat deze feiten met elkaar te maken zouden hebben of dat u en uw schoonfamilie hierdoor persoonlijk zouden geviséerd worden of beschuldigd zouden worden van samenwerking met deze rebellen door de autoriteiten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijzonder vage, weinig logische en inconsistente verklaringen aflegde over de vervolgingsfeiten die na uw vertrek zouden plaatsgevonden hebben.

Zo legde u tijdens het interview bij de DVZ en persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig consistente verklaringen af over de ondervragingen van uw ouders door de politie na uw vertrek uit Rusland. U stelde bij de DVZ dat uw ouders tot op de dag van vandaag nog steeds ondervraagd werden door de politie omdat men nog steeds op zoek was naar u en uw echtgenoot (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder in uw zaak nooit werd opgeroepen of ondervraagd (CGVS, pg. 26 & 27). Tevens legde u bijzonder vage en weinig logische verklaringen af over de convocaties die uw schoonfamilie op uw naam zou ontvangen hebben én de rechtszaak die tegen u zou zijn opgestart. Zo kon u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet zeggen hoeveel convocaties u juist had verkregen op uw naam (CGVS, pg. 25). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat u niet wist wanneer de rechtszaak tegen u werd opgestart én bij welke rechtbank deze zaak liep (DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1). U herhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nogmaals dat u niet wist bij welke rechtbank de zaak werd opgestart (CGVS, pg. 26). Ten slotte is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat uw broer die luitenant is bij de recherche in Samara u, gelet op het feit dat u met uw verklaringen stellig de indruk geeft dat u ook buiten Ingoesjetië en Tsjetsjenië gezocht zou worden, in de officiële gegevens niet kan terugvinden. U had immers verklaard dat u ook in Samara gearresteerd zou kunnen worden bij uw familie omdat Samara deel uitmaakt van Rusland (CGVS, pg. 7, 8, 26 & 27). Bovenstaande inconsistente, bijzonder vage en weinig aannemelijke verklaringen over de convocaties die u zou verkregen hebben, de rechtszaak die tegen u zou zijn opgestart na uw vertrek uit Rusland en de ondervragingen van uw moeder door de politie na uw vertrek uit Rusland, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwachten dat u beter op de hoogte zijn én u zich beter zou informeren over de rechtszaak die tegen u aan de gang zou zijn, dat u ten minste zou kunnen zeggen wanneer deze rechtszaak werd aangespannen en bij welke rechtbank dit was én dat u samenhangende verklaringen zou afleggen over de ondervragingen van uw moeder door de politie. Daar u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat het gehoor bij de DVZ niet goed verlopen was omdat de tolk u niet zo goed begrepen zou hebben of de kinderen te veel lawaai aan het maken zijn, en u dit zou invoeren als een verschoning voor bovenstaande vaststellingen, dient te worden opgemerkt dat dit niet blijkt uit de informatie van de DVZ (CGVS, pg. 2 & 3). Zo blijkt uit de neerslag van het interview bij de DVZ dat u het verslag werd voorgelezen en dat u bovendien de kans nog kreeg om zaken toe te voegen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 7). U vermeldde echter op geen enkel moment dat u de tolk niet goed zou begrepen hebben of de tolk uw Russisch niet zou verstaan hebben, dit zijn dan ook blote beweringen die u op geen enkele wijze staft (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 7).

Aansluitend op het voorgaande, dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele wijze met documenten of bewijsstukken kan aantonen dat u naar aanleiding van deze militaire actie in uw geboortedorp vervolgd zou worden door de autoriteiten. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat er na uw vertrek verscheidene officiële convocaties waren toegekomen op uw naam bij A.B. (...), de oom van uw ex-man (CGVS, pg. 25). U kon hiervan echter geen enkel bewijs voorleggen. U stelde dat u deze niet kon verkrijgen omdat uw oom bang was en hij onder de controle van de staat zou staan

(CGVS, pg. 25). Het is echter niet overtuigend dat de oom van uw voormalig echtgenoot dit niet zou durven opsturen naar u aangezien de autoriteiten dergelijke convocaties net opsturen met als doel dat u hiervan op de hoogte zou raken en dat u deze zou ontvangen. Voorts verklaarde u dat er een rechtszaak tegen u zou zijn opgestart omwille van de hulp die u geboden zou hebben aan terroristen of rebellen, maar ook hiervan kon u geen enkel bewijs voorleggen (CGVS, pg. 26). Het feit dat u geen enkele van de convocaties kon voorleggen die de oom van uw echtgenoot ontvangen zou hebben of dat u op geen enkele wijze met documenten kon aantonen dat de autoriteiten een rechtszaak tegen u zouden gestart zijn, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer er dergelijke rechtszaak tegen u zou zijn opgestart omdat men u beschuldigt van samenwerking met de rebellen of terroristen, enige documenten zou kunnen voorleggen om deze feiten te staven.

Tevens kan u op geen enkele wijze met officiële documenten aantonen dat de woning waar de rebellen zich in verstoppt of verschanst zouden hebben, uw woning is. U legde met betrekking tot deze woning wel foto's voor van de buitenkant van de woning voor en na de brand. Hoewel deze foto's effectief de woning zouden kunnen tonen die werd aangevallen door de autoriteiten, tonen deze echter niet aan dat het de woning van u of uw schoonouders betreft. Daarnaast legde u één artikel voor waarin verwezen wordt naar deze foto's en het feit dat dit de woning van uw schoonfamilie zou zijn. Er dient wat dit artikel betreft echter te worden opgemerkt dat het geen enkele bronverwijzing bevat – de bronverwijzing die bij deze tekst staat verwijst immers naar het eerste artikel waarin op geen enkele wijze naar uw schoonfamilie verwezen wordt (zie bijgevoegde print screen van artikel dat werd teruggevonden op basis van de link die bij de twee artikels stond) – en de tekst bovendien een overduidelijk gesolliciteerd karakter heeft waardoor er geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegekend. Dergelijke documenten kunnen dan ook op geen enkele wijze aantonen dat uw man en zijn schoonouders de officiële eigenaars van de woning waren die door de autoriteiten zou zijn aangevallen omdat er zich rebellen verschanst zouden hebben. Voorts stelde u dat er geen papieren waren van het huis en het huis in brand stond (CGVS, pg. 27). Gelet op het feit dat dit incident – de aanval op de woning door de militaire politie – de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Rusland, kan er echter redelijkerwijze verwacht worden dat u er alles aan zou doen om officiële documenten met betrekking tot de woning voor te leggen of te proberen bemachtigen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

Voor de vastgestelde inconsistenties, vaagheden en onaannemelijkheden in haar verklaringen, biedt zij niet de minste verklaring.

Waar verzoekster het gebrek aan overtuigende bewijzen omtrent haar problemen tracht toe te schrijven aan haar profiel als alleenstaande vrouw, dient verder te worden vastgesteld dat deze uitleg evenmin dienstig is. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, is verzoekster nog niet gescheiden van haar echtgenoot en geniet zij de volle steun van zowel haar eigen familie (waaronder haar broer die luitenant is bij de recherche in Samara) als haar schoonfamilie. Dat zij via deze weg, onder meer van de oom van haar echtgenoot, geen informatie en stukken zou kunnen bekomen, is dan ook hoegenaamd niet geloofwaardig. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster de voormelde verklaring eerder niet verstrekke wanneer haar werd gevraagd waarom zij geen overtuigende bewijzen kon voorleggen van de aangehaalde feiten en vervolging. Eerder gaf zij in dit kader namelijk niet aan dat het voor haar als alleenstaande vrouw moeilijk zou zijn om contact op te nemen met de oom van haar echtgenoot doch beweerde zij dat zij geen documenten kon bekomen omdat deze oom bang was en onder de controle van de staat zou staan. Ook deze uitleg kan omwille van de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande, niet overtuigen.

Voor het overige wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat u bijzonder inconsistente verklaringen aflegde bij de DVZ en het CGVS over het aantal keren en de momenten waarop u verhoord werd door de politie van Oeroes-Martani in het kader van de verdwijning van uw schoonouders. Tijdens het interview bij de DVZ beweerde u dat u 6 keer verhoord werd door de federale politie van Tsjetsjenië in Oeroes-Martani. U zei dat u verhoord werd op 23 maart 2012, 25 maart 2012, 4 april 2012, 8 april 2012 en de laatste keer op 12 juli 2012 (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u echter dat u 8 keer gehoord werd – hoewel u bij de DVZ had verklaard dat u 6 keren werd meegenomen voor ondervraging – dat u eerst in maart 2012 van de 24ste tot de 27ste werd ondervraagd – hoewel u bij de DVZ verklaarde dat u op 23 en 25 maart 2012 werd ondervraagd – en voorts beweerde u dat u in maart, april en mei werd ondervraagd en het de laatste keer in mei was, hoewel u bij de DVZ had verklaard dat u op 12 juli 2012 voor het laatst was verhoord (CGVS, pg. 20-22). Dergelijke bijzonder inconsistente verklaringen over uw verhoren in het kader van de verdwijning van uw schoonouders doen op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid én de

geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U gaf immers tijdens het interview bij de DVZ danig de indruk dat deze verhoren in het kader van de verdwijning van uw schoonouders verband hielden met de problemen die u later zou gekend hebben naar aanleiding van het incident op 12 juli 2013, nl. dat men u en uw familie zou verdenken van samenwerking met de bewakers van Doku Umarov een rebellenleider van het 'Kaukasus Emiraat'. Zo verklaarde u in dit verband bij de DVZ dat uw schoonouders islamitische religieuze attributen verkochten en de politie onderzocht of er een verband was met andere islamitische terroristische organisaties en u hierbij telkens na verhoor werd vrijgelaten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 3).

Bijkomstig kan nog worden opgemerkt dat u zich in het kader van uw huidig verzoek baseert op hetzelfde asielrelaas als hetgeen u aanhaalde tijdens uw verzoeken om internationale bescherming in Polen en Frankrijk. Uw verzoek om internationale bescherming werd in Frankrijk geweigerd door het Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides' (OFRA) en in de beroepsprocedure bevestigd door het 'Cour Nationale du Droit d'Asile' (CNDA) omdat er geen geloof werd gehecht aan de problemen die u met de autoriteiten zou gekend hebben naar aanleiding van het incident van 12 juli 2013 waarbij er twee bewakers van Doku Umarov bij u thuis zouden gedood zijn door de Russische militaire politie (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Frankrijk).

Bovendien blijken de verklaringen van u en uw echtgenoot tijdens de beroepsprocedure in Frankrijk over de omstandigheden en de reden van uw vervolging door de Russische autoriteiten niet overeen te stemmen met uw verklaringen hierover bij het CGVS. U en uw voormalig echtgenoot stelden immers voor het CNDA dat op 12 juli 2013 militairen uw huis plunderden, dat ze het huis vernielden en dat ze nadat het huis was afgebrand twee lijken achterlieten met als doel om uw voormalig echtgenoot en zijn broer van moord te beschuldigen (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Frankrijk, pg. 4). Tevens zouden u en uw voormalig echtgenoot bij het OFRA verklaard hebben dat de burens de lijken moesten identificeren (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Frankrijk, pg. 6). Dergelijke verklaringen over het incident, en met name het feit dat ze uw voormalig echtgenoot en zijn broer zouden willen beschuldigen van moord, zijn echter moeilijk verzoenbaar met uw verklaringen hierover bij het CGVS. U stelde bij het CGVS immers dat na de brand, het niet de burens waren, maar familieleden van uw man die de lijken moesten identificeren. Er werd door de autoriteiten aan de familieleden van uw man gevraagd of de twee personen uw voormalig echtgenoot en zijn broer waren (CGVS, pg. 24). Daarnaast stelde u dat de convocaties op naam van u, uw voormalig echtgenoot, zijn broer en uw schoonzus waren én dat de rechtszaak die loopt, gaat over het feit dat u zou samenwerken of hulp verleend hebben aan de rebellen die daar gevonden werden (CGVS, pg. 25 & 26). U maakte echter op geen enkel moment tijdens het interview bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding van het feit dat de autoriteiten uw voormalig echtgenoot en zijn broer de moord op de twee dode rebellen die in uw huis zouden gevonden zijn, in de schoenen zouden willen schuiven. Integendeel, ze zouden u en uw schoonfamilie net van samenwerking met deze personen verdenken. Dergelijke inconsistente verklaringen bij de Franse en Belgische autoriteiten over de omstandigheden en de reden van uw vervolging ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

(...)

Wat betreft het artikel dat u voorlegde waarin wordt vermeld dat uw schoonvader sponsor was bij een wedstrijd koranlezen, dient te worden opgemerkt dat niet in twijfel wordt getrokken dat uw vader als winkelier dergelijke wedstrijd zou gesponsord hebben. U toont echter niet aan dat u omwille van de door u aangehaalde verdwijning van uw schoonouders in 2012 vervolgd zou worden door de autoriteiten in uw land van herkomst."

Verzoekster onderneemt in het onderhavige verzoekschrift niet de minste poging om de voormelde motieven te weerleggen en laat deze geheel onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

In zoverre verzoekster in het onderhavige verzoekschrift nog wijst op informatie over martelingen en andere mishandelingen die in haar land en regio van herkomst plaatsvinden in gevangenissen en detentiecentra, kan tot slot worden opgemerkt dat, gelet op het voorgaande, niet kan worden ingezien hoe deze informatie op haar persoon van toepassing zou zijn of voor haar persoon relevant zou zijn. Deze informatie is van louter algemene aard. Zulke informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier manifest in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Evenmin legt zij informatie neer waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in haar land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg toont zij niet aan dat zij op grond van deze bepaling in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

J. BIEBAUT